

Daniels bok – nummer etthundratjugotre

Avslöjandet av den profetiska betydelsen i Daniel 11:40

Jeff Pippenger

2024-03-08

Vers fyrtio i Daniel elva är en av de mest djupsinniga verserna i Guds ord, liksom Daniel kapitel åtta, vers fjorton. Vers fyrtio representeras av floden Hiddekel, och floden Ulai representerar Daniel kapitel åtta, vers fjorton.

Vers fyrtio börjar med orden: ”och vid ändens tid”, och identifierar därmed uttryckligen att början av versen är år 1798. Versens femtioett ord blev avförseglade 1989, när de erkändes såsom utpekande Sovjetunionens sammanbrott vid den tiden. Dessa femtioett ord i versen representerar både ändens tid år 1798 och sedan ännu en ändens tid år 1989. Alfa och Omega satte sin signatur på versen för alla som är villiga att se och höra. Ändens tid för både den första och den tredje ängelns rörelser representeras i denna enda vers.

Följande vers anger när påvedömet, framställt som kungen i norr, erövrar Förenta staterna, framställt som det härliga landet, vid den snart kommande söndagslagen i Förenta staterna. Därför gäller att, även om orden i vers fyrtio identifierar ändens tid år 1798 som början och ändens tid år 1989 som avslutningen, är verkligheten den att den profetiska historia som framställs i vers fyrtio inte fullbordas förrän i vers fyrtioett, när kungen i norr erövrar det härliga landet. Detta innebär att historien från Sovjetunionens sammanbrott år 1989 till den snart kommande söndagslagen i vers fyrtioett representerar Förenta staternas historia från president Ronald Reagan fram till den snart kommande söndagslagen. Denna historia inbegriper den 11 september 2001 och vidare fram till stunden för den stora jordbävningen i Uppenbarelsbokens elfte kapitel.

När versen först förseglades upphävdes, framfördes ett argument mot sanningen att ”Pippengers påstående, att versen representerar historien från 1798 fram till söndagslagen, var ett absurt påstående, eftersom verser i Bibeln aldrig representerar så långa perioder av historia.” Vi hade inte tänkt på frågan huruvida det finns en gräns för hur lång en tidsperiod som kan rymmas i en enda vers, men vi erinrade oss omedelbart att Uppenbarelsboken kapitel tretton, vers elva, anger just samma historia, och det gör den i en enda vers. Historien om vilddjuret från jorden började år 1798, och att vilddjuret från jorden talar såsom en drake uppfylls i den snart kommande söndagslagen.

”Och när påvedömet, berövat sin styrka, tvingades att upphöra med förföljelsen, såg Johannes en ny makt stiga upp för att återge drakens röst och föra vidare samma grymma och hädiska verk. Denna makt, den sista som skall föra krig mot kyrkan och Guds lag, symboliserades av ett vilddjur med lammlika horn.” Signs of the Times, 1 november 1899.

Om någon behövde vara teknisk, omfattar vers fyrtio historien fram till 1798, till vers fyrtioett, och i vers fyrtioett identifieras söndagslagen; till skillnad från den enda versen i Uppenbarelsboken kapitel tretton är därför vers fyrtio faktiskt något kortare, eftersom söndagslagen finns i nästa vers,

medan i Uppenbarelseboken kapitel tretton ryms 1798 till söndagslagen i en och samma vers. Syster White upplyser oss om att "samma profetiska linje" som finns i Daniels bok tas upp i Uppenbarelseboken, och Uppenbarelseboken kapitel tretton, vers elva, går utan svårighet rakt över toppen av vers fyrtio, om man väljer att tillämpa principen rad på rad.

När man verkligen tillämpar principen om rad på rad, finner man att den framställning i vers fyrtio av Uppenbarelseboken trettons vilddjur från jorden (Förenta staterna), som i vers fyrtio framställs genom "vagnar, skepp och ryttare", förändras från ett lammlikt vilddjur med två horn år 1798 till ett draktalande vilddjur vid den snart kommande söndagslagen, och även att det lammlika vilddjuret har två horn.

Vers fyrtio representerar också de symboliska sjuttio åren då Tyros sköka blir bortglömd, ty de sjuttio symboliska åren är såsom en konungs dagar, och en konung är ett rike. Med utgångspunkt i vers fyrtio och linjen i Uppenbarelseboken kapitel tretton är det rike i Bibelns profetia som härskar under de sjuttio symboliska åren i Jesaja kapitel tjugotre vilddjuret från jorden, vilket har två styrkans horn. Vilddjuret från jorden börjar med två styrkans horn som representerar republikanism och protestantism, men när historien i vers fyrtio närmar sig sin uppfyllelse i vers fyrtioett, identifieras dess två profetiska styrkor i stället som "skepp" (ekonomisk makt) och "vagnar och ryttare" (militär styrka).

Under de sjuttio symboliska åren i Jesaja kapitel tjugotre är Tyrus sköka, som i vers fyrtio är kungen i norr, bortglömd. Men vid slutet av de sjuttio symboliska åren skall hon återigen bedriva otukt med jordens kungar, såsom skedde i den historia som ledde fram till Sovjetunionens sammanbrott, då alla historiker bekräftar att president Reagan säkrade en hemlig allians med Bibelns profetias antikrist i syfte att störta Sovjetunionen. Under perioden som ledde fram till 1989 hade Reagan redan inlett en hemlig olaglig förbindelse med syndens människa; så började Nebukadnessars musiker att öva den melodi som den bortglömda skökan började sjunga. Johannes Paulus II:s enastående världsomfattande verksamhet var i just denna historia början på den "sång och dans" som fick "hela världen" att "förundra sig över vilddjuret".

Vers fyrtio representerar också den laodikeiska adventismens historia, som började år 1798 som Sardes; därefter tog de i Sardes emot det ljus som hade avförseglats, och sedan framträdde den filadelfiska rörelsen ur Sardes. När den filadelfiska rörelsen förkastade ljuset från 1856, övergick den därefter från en rörelse till den laodikeiska församlingen år 1863. Den församlingen är därför bestämd att utspys ur Herrens mun i vers fyrtioett, vilket är den snart kommande söndagslagen. Vers fyrtio representerar inte bara Förenta staternas historia, utan också den laodikeiska adventismens historia.

Det laodiceiska adventismen gavs det gudomliga ljuset från Guds Ord som sin förankringspunkt och sin styrka, och Förenta staternas regering gavs det gudomliga ljuset från Förenta staternas konstitution som sin förankringspunkt och sin styrka. Båda började profetiskt som horn år 1798, och vid slutet av de sjuttio symboliska åren kommer det avfälliga republikanska hornet och det avfälliga protestantiska hornet att förenas till ett enda horn och tala såsom en drake.

Den fyrtionde versens två horn är regeringen och den utvalda kyrkan, vilka representerar två profetiska linjer som löper tillsammans, ty de framställs såsom två horn på ett och samma vilddjur. Varhelst vilddjuret går, går också de två hornen, och de gör det i samma profetiska historia. Protestantismens horn har en tvåfaldig profetisk natur, representerad av Laodicea och Filadelfia. Republikanismens horn har också en tvåfaldig profetisk natur, representerad av de republikanska och demokratiska politiska partierna. Den andra delen i vart och ett av hornens tvåfaldiga natur uppkommer sist och stiger högre, enligt Daniel kapitel åtta.

Sedan lyfte jag upp mina ögon och såg, och se, framför floden stod en vädur som hade två horn; och de båda hornen var höga, men det ena var högre än det andra, och det högre kom upp sist. Daniel 8:3.

De dubbla kännetecknen hos varje horn illustreras i Kristi tidsålder genom sadducéerna och fariséerna, vilket i det republikanska hornet motsvarar liberalism (slaverivänlighet, demokrati, woke-ism och globalism) och konservatism (motstånd mot slaveri, en konstitutionell republik, traditionalister, MAGA). De dubbla kännetecknen hos det protestantiska hornet motsvarar Filadelfia och Laodicea. Det finns ingen fullkomlig parallell mellan de båda hornens uppdelning i en dubbel symbol, ty varken progressiv liberalism eller konservativ MAGA-ism hamnar på rätt sida i frågan om söndagslagen, eftersom fariséerna och sadducéerna förenades vid korset; men vid den snart kommande söndagslagen, som förebildades av korset, utspys Laodicea ur Herrens mun, och det filadelfiska hornet upphöjs då såsom ett baner. Ändå representeras båda hornens dubbla natur av den teologiska kontroversen mellan fariséerna och sadducéerna, och budbäraren till hedningarna (Paulus) hade i Kristi historia tidigare varit en farisé, en fariséernas farisé.

Den senare regnets metodologi, såsom bud på bud, frambringar ett stort ljus i vers fyrtio när den tillämpas. Uppenbarelseboken, kapitel två till arton, står helt i samklang med vers fyrtio. Vittnesbördet i Jesaja kapitel tjugotre om skökan Tyros överensstämmer med versen. Naturligtvis finns det flera andra avsnitt som skall läggas ovanpå vers fyrtio, men kanske är den mest betydelsefulla tillämpningen av bud på bud på vers fyrtio vers fyrtio själv.

I vers fyrtio framställs både ändens tid år 1798 och ändens tid år 1989. Detta anvisar den som studerar profetian att lägga ändens tid år 1798 ovanpå ändens tid år 1989. När detta görs, frambringar historien i vers fyrtio två linjer som var och en börjar år 1798 och fortsätter fram till den snart kommande söndagslagen i vers fyrtioett. Den linje som börjar år 1798 identifierar det inre budskapet hos Guds folk i den sista tiden, och den linje som börjar år 1989 identifierar det yttre budskapet hos Guds folk i den sista tiden under exakt samma historia. Vers fyrtio rymmer därför inom sig den symbolik som representeras av samma inre och yttre profetiska relation mellan de sju församlingarna och de sju sigillen i Uppenbarelseboken. Och detta profetiska fenomen återges i en enda vers, bestående av femtioen ord!

Milleriterna uppfattade det inre-yttre budskapet i de sju församlingarna och de sju inseglen, men de insåg också att de sju basunerna likaså representerade en tredje sanningens linje, vilken utgjorde ett inslag i den historia som framställs genom de sju församlingarna och de sju inseglen. Basunerna var, såsom Miller säger, ”de särskilda domarna” som drabbade Rom. Milleriterna förstod att Guds

domar, sådana de representeras av de sju basunerna, var förbundna med de sju församlingarnas historia och den parallella historien om de sju inseglen.

Vers fyrtio omfattar historien om den 11 september 2001, och i vers fyrtio är därför också den profetiska linjen om de sju basunerna samordnad. Den första ängeln anlände 1798 för att tillkännage domens början år 1844. Denna dom delas upp i en undersökande och en verkställande dom. Historien i vers fyrtio är den undersökande domens historia, och historien från och med vers fyrtioett fram till dess att Mikael träder upp och de sju sista plågorna utgjuts är den verkställande domens historia.

Den verkställande domen börjar när Förenta staterna talar som en drake.

”Symbolens lammlika horn och drakröst pekar på en slående motsägelse mellan bekännelserna och utövningen hos den nation som sålunda framställs. Nationens ”talande” är dess lagstiftande och dömande myndigheters handlande. Genom ett sådant handlande kommer den att förneka de liberala och fredliga principer som den har framhållit som grundvalen för sin politik. Förutsägelsen att den skall tala ”såsom en drake” och utöva ”hela den första vilddjurets makt” förutsäger tydligt en utveckling av den anda av intolerans och förföljelse som visade sig hos de nationer som framställdes genom draken och det leopardlika vilddjuret. Och uttalandet att vilddjuret med två horn ”förmår jorden och dem som bor därpå att tillbe det första vilddjuret” anger att denna nations myndighet skall utövas för att genomdriva någon form av iakttagelse som skall vara en hyllningshandling åt påvedömet.” *The Great Controversy*, 443.

När Förenta staterna ”talar” och genomdriver den snart kommande söndagslagen, ”talar” den ”andra rösten” i Uppenbarelsebokens artonde kapitel genom att kalla män och kvinnor ut ur Babylon.

Och jag hörde en annan röst från himlen, som sade: Gå ut från henne, mitt folk, för att ni inte skall bli delaktiga i hennes synder och för att ni inte skall få del av hennes plågor. Ty hennes synder har nått upp till himlen, och Gud har kommit ihåg hennes missgärningar. Vedergäll henne så som hon har vedergällt er, och ge henne dubbelt igen efter hennes gärningar; i den bägare som hon har fyllt, fyll åt henne dubbelt. *Uppenbarelseboken* 18:4–6.

I vers fyrtioett, när Förenta staterna talar, kallas de som fortfarande befinner sig i det trefaldiga moderna Babylons miljö ut när den ”andra rösten” i Uppenbarelsebokens artonde kapitel talar. De som då kallas ut framställs i vers fyrtioett som ”Edom, Moab och de främsta av Ammons barn”. I versen undkommer de som framställs i den trefaldiga symbolen för det moderna Babylon den nordlige kungens (påvedömet) hand. Det hebreiska ordet för ”undkommer” betyder att undkomma genom halhet, och dess inneboende innebörd är att undkomsten sker från något som före undkomsten hade hållit dem som undkommer i fångenskap.

Han skall också tränga in i det härliga landet, och många [länder] skall omstörtas; men dessa skall undkomma hans hand: Edom och Moab och de främsta av Ammons barn. Han skall också räcka ut sin hand över länderna, och Egyptens land skall inte undkomma. *Daniel* 11:41, 42.

I vers fyrtyotvå övervinner påvedömet (kungen i norr) sitt tredje geografiska hinder när det intar Egypten, som är en symbol för Förenta nationerna, såsom förebildat genom Herodes födelsedag, då han ger efter för Salomes (Förenta staternas), Herodias' (påvedömet) dotters, bedrägliga dans. Detta identifierar tidpunkten då Förenta nationerna (de "tio kungarna" i Uppenbarelseboken sjutton) går med på att ge sitt rike åt vilddjuret i en timme. Denna ena timme är timmen för Uppenbarelseboken elvas "stora jordbävning" och den "timme" då skökan Babylon döms. I vers fyrtyotvå skall Egypten (Förenta nationerna) "inte undkomma".

Det hebreiska ord som i vers fyrtyotvå översätts med "undkomma" är ett annat än det hebreiska ordet i vers fyrtioett. I vers fyrtyotvå betyder ordet "undkomma" "att inte finna någon befrielse", men vers fyrtioett identifierar att de som före den snart kommande söndagslagen har hållit hand med påvedömet, sedan undkommer såsom genom halhet. Före stunden för söndagslagskrisen har de som tillhör det moderna Babylons gemenskap godtagit den sataniska föreställningen att söndagen är Guds tillbedjansdag. När vilddjurets märke påtvingas kan en människa antingen godta det av vilket skäl som helst, eller faktiskt tro att det är så. Att tro det är att ta emot märket i pannan, och att helt enkelt godta det är att ta emot märket i handen.

De som undkommer påvedömet hand vid söndagslagen förkastar den sataniska föreställningen att Guds dag för tillbedjan är solens dag, just i den stund då Förenta staterna och Förenta nationerna förenar sina händer med Roms sköka, den påvliga makten, kungen i norr.

"Protestanterna i Förenta staterna kommer att vara de främsta i att sträcka ut sina händer över klyftan för att fatta Spiritualismens hand; de kommer att räcka över avgrunden för att fatta den romerska maktens hand; och under inflytandet av denna trefaldiga förening kommer detta land att följa i Roms fotspår genom att trampa samvetets rättigheter under fötterna." The Great Controversy, 588.

Det är viktigt att ta sig tid att framställa strukturen i de sista sex verserna i Daniel elva, medan vi går vidare i våra överväganden av vers fyrtio. Kungen i norr, som är det moderna Rom, övervinner tre geografiska hinder för att bli etablerad på jordens tron. Det hedniska Rom övervann tre geografiska hinder, liksom det påvliga Rom, och således övervinner det moderna Rom kungen i söder (det forna Sovjetunionen) i vers fyrtio, och därefter övervinner det det härliga landet (Förenta staterna) i vers fyrtioett, och sedan Egypten (Förenta nationerna) i verserna fyrtyotvå och fyrtiotre.

Men såsom det föregående citatet från syster White visar, räcker Förenta staterna samtidigt handen åt påvedömet och Förenta nationerna. Den trefaldiga föreningen mellan draken, vilddjuret och den falske profeten fullbordas genom den snart annalkande söndagslagen, även om Daniel kapitel elva, verserna fyrtioett till fyrtiotre, beskriver det samtidiga erövrandet i sekventiell ordning. Den sekvens som framställs representerar händelsernas förlopp, men de fullbordas alla genom den snart annalkande söndagslagen.

Vid den tidpunkten "talar" Uppenbarelsebokens artonde kapitel med den "andra rösten", just där Förenta staterna "talar". Gud talar där och när Satan talar. I vers fyrtiofyra oroar budskap från öster och norr kungen i norr, och det slutliga påvliga blodbadet inleds. Vers fyrtiofyra börjar, liksom verserna fyrtyotvå och fyrtiotre, i vers fyrtioett, när den mäktige ängeln i Uppenbarelseboken arton

börjar sitt rop till sin andra hjord att komma ut ur Babylon.

Det budskap han framlägger är det budskap som identifierar islam i det tredje ve som hans redskap för dom, och straffet över skökan Babylon. Islam framställs som "tidningarna från öster", och påvedömet (den förfälskade kungen i norr) är "tidningarna från norr". Daniel elva vers fyrtio identifierar den undersökande domen, och verserna fyrtioett till fyrtiofem identifierar den verkställande domen.

Vi kommer att fortsätta vår behandling av den fyrtionde versen i Daniel elva i nästa artikel.

"Vid ett tillfälle, när jag var i New York City, blev jag under nattens timmar kallad att se byggnader resa sig våning efter våning mot himlen. Dessa byggnader garanterades vara brandsäkra, och de uppfördes för att förhärlika sina ägare och byggmästare. Högre och allt högre reste sig dessa byggnader, och i dem användes det dyrbaraste materialet. De som dessa byggnader tillhörde frågade inte sig själva: 'Hur kan vi på bästa sätt förhärlika Gud?' Herren fanns inte i deras tankar.

"Jag tänkte: 'O, om de som på detta sätt satsar sina medel kunde se sin väg så som Gud ser den! De hopar upp praktfulla byggnader, men hur dåraktig är inte deras planering och deras anslag i världsaltets Härskares ögon. De rannsakar inte med hjärtats och sinnets alla krafter hur de må förhärlika Gud. De har förlorat detta ur sikte, människans första plikt.'"

"När dessa höga byggnader reste sig, fröjdade sig ägarna i äregirig stolthet över att de hade pengar att använda för att tillfredsställa jaget och väcka sina grannars avund. Mycket av de pengar som de på detta sätt investerade hade erhållits genom utsugning, genom att förtrycka de fattiga. De glömde att i himlen förs räkenskap över varje affärstransaktion; varje orättfärdig uppgörelse, varje bedräglig handling, är där upptecknad. Tiden kommer då människor i sitt bedrägeri och sitt övermod skall nå en gräns som Herren inte kommer att tillåta dem att överskrida, och de skall få lära att det finns en gräns för Jehovas långmodighet.

"Scenen som därefter framställdes för mig var ett brandlarm. Människor såg på de höga och förment brandsäkra byggnaderna och sade: 'De är fullkomligt säkra.' Men dessa byggnader förtärdes som om de varit gjorda av beck. Brandkårens pumpar kunde ingenting göra för att hejda förstörelsen. Brandmännen var oförmögna att manövrera pumparna.

"Jag har blivit undervisad om att när Herrens tid kommer, om ingen förändring har ägt rum i de stolta, äregiriga människornas hjärtan, skall människor finna att den hand som har varit mäktig att frälsa också skall vara mäktig att förgöra. Ingen jordisk makt kan hejda Guds hand. Inget material kan användas vid uppförandet av byggnader som bevarar dem från förstörelse när den av Gud bestämda tiden kommer att sända vedergällning över människor för deras åsidosättande av Hans lag och för deras själviska ärelystnad.

Det är inte många, inte ens bland lärare och statsmän, som förstår de orsaker som ligger till grund för samhällets nuvarande tillstånd. De som håller regeringens tyglar är inte i stånd att lösa problemet med moralisk fördärv, fattigdom, armod och tilltagande brottslighet. De kämpar förgäves för att ställa affärsverksamheten på en säkrare grund. Om människor ville ge större akt på undervisningen i Guds ord, skulle de finna en lösning på de problem som förbryllar

dem.

”Skrifterna beskriver världens tillstånd strax före Kristi andra ankomst. Om de människor som genom rofferi och utpressning hopar stora rikedomar står det skrivet: ’I haven skatten hopad för de sista dagarna. Se, den lön som I genom svek haven undanhållit arbetarna som skördat edra åkrar ropar, och ropen från dem som skördat har nått Herren Sebaots öron. I haven levt i njutning på jorden och i vällust; I haven gött edra hjärtan såsom på en slaktdag. I haven dömt den rättfärdige och dödat honom; han står eder icke emot.’ Jakobs brev 5:3–6.”

”Men vem läser de varningar som ges genom tidens tecken, vilka snabbt går i uppfyllelse? Vilket intryck görs på världsmänniskorna? Vilken förändring kan ses i deras hållning? Ingen större än den som sågs i hållningen hos invånarna i den noakiska världen. Uppslukade av världsliga affärer och nöjen ”visste människorna ingenting förrän floden kom och ryckte bort dem alla.” Matteus 24:39. De hade varningar sända från himlen, men de vägrade att lyssna. Och i dag hastar världen, fullständigt likgiltig för Guds varnande röst, vidare mot evig undergång.

”Världen är uppfylld av krigets ande. Profetian i Daniels elfte kapitel har nästan nått sin fullständiga uppfyllelse. Snart kommer de nödens scener som omtalas i profetiorna att äga rum.”

Vittnesbörd för församlingen, band NIO, sida ELVA.